

சென்னை திராவிட புத்தக டிபோ பதிப்புகள்.

சிவபோகசாரமும்,

சிவஞானவிளக்கமும்.

இவை

நன்றாய் பரிசோதிக்கப்பட்ட

விலை அணு 2.

MADRAS:

PRINTED AT THE TAYLOR WORKS.

1906.

கடவுள்துணை.

சிவபோகசாரம்.

சித்திதரு நாதன் நென்கமலை வாழ்நாதன்
பத்திதரு நாதன் பரநாதன்-முத்திப்
பெருநாதன் ஞானப் பிரகாச ணுண்மைத்
தருநாத னங்குரு நாதன்.

பரம ரகசியத்தைப் பாழான வாயா
விரவுபக லெந்நேர மின்றிக்-குரனெரியக்
கூப்பிட்டுங் காணுமோ கோமட நெஞ்சேமால்
பூப்பிட்டுங் காணப் பொருள்.

(1)

இந்தனத் திலங்கி யெரியுறு நீர்தேனிரதங்
கந்தமலர்ப் பொதுவான் கயலொளிகண் - சந்ததமு
மத்துவித மாவதுபோ லான்மாவு மீசனுமாய்
முத்தியிலே நிற்கு முறை.

(2)

ஆறறு தத்துவமு மாணவமும் வல்வினையும்
நீரூக முத்தினில நிற்போர்க்குப் - பேரூகப்
பார்விரித்த ஞாலெல்லாம் பார்த்தறியிற் சித்தியிலே
யோர் விருத்தப் பாதிபோதும்.

(3)

தூரத்தி யினையாசை தொடராம லென்றும்
விரத்தியினு லாங்கவற்றை விட்டுப்-பரத்திலன்பு
செய்யடா செய்யடா சேரப் பிரபஞ்சமெல்லாம்
பொய்யடா பொய்யடா பொய்.

(4)

பரவிமனம் போகாப் பரத்தடைய நாளு
மிரவுபக லற்ற விடத்தே-திரமாக

ஆறாறு தத்துவமு மாணவமு நீங்கியுயிர்
வேறாக நின்றவிடஞ் சொல்லில்-மாறா
விருளாய பாவனைமற் றெங்குமாய் நின்ற
பொருளேகா னீயே புணர். (6)

அறிவு நீயென்ன வறிந்தறிந்து மாயைச்
செறிவு நானென்றென்று சேர்ந்தா-லறிவு
செறிந்திடுமோ விற்பசுகஞ் சேர்ந்திடுமோ நினைப்
பிறிந்திடுமோ சென்மப் பிணி. (7)

அரணங் கடாமெரித் தவத்தரே யென்னுட்
கரணங்க ளோட்டுவகை காட்டிர்-கரணங்க
ணீயறிவாய் நில்லாம னின்னறிவைக் கண்டருளிற்
போயதுவாய் நின்றுவிடப் போம். (8)

செறியுந் தனுவாதி சேர்ந்தறிந்து நின்ற
வறிவை யறிவா லறிந்தே-யறிவிழந்து
நின்றாற் சுகானந்த நீடுநில வேறு
சென்றாற் சுகங் கிடையாதே. (9)

எங்கு மிருக்கு மறிவுநீ யேகமா
யங்கங் குணர்த்து மறிவுநாட்-பொங்கு
மலமறைத் தன்மாயை மயக்கல் விகாரப்
பலமனைத்துங் கன்மமலம் பார். (10)

ஒருமையுட னீசனரு ளோங்கியென்றுந் தூங்க
வருமை யருமை யருமை-பெருமையோ
டாங்காரங் கோப மபிமான மாகையிவை
நீங்காத் போது தானே. (11)

போகம் புவனம் பொருந்துமிட மெங்கெங்குந்
தேகங் கரண மிந்திரியமே-யாகிலது
கண்ண நீயென்று தளராதே நெஞ்சமே

தூதோ வசத்தல்ல வென்றறிந்தாற் றூரணியி
லேனோ பிதற்றிடுவா னேழைதான்-ருனே
யிறவா ததுணீகா ணிற்க வருளின்
மறவா திருசிவ மாவை. (13)

இன்பசுகத் துள்ளே யிருக்கலா மெப்போதுந்
துன்பவினை யுன்னைத் தொடராத்-வன்பர்
மருட்டேக மாயடங்கி மாயாதே நெஞ்சே
யருட்டேகமா யடங்கு வாய். (14)

கள்ள வரனே கருணையுட னென்னறிவி
லுள்ளசுகந் தந்துவிட வொண்ணதோ-மெள்ள
வருந்துவதுந் தீவினையில் வாட்டுவது ஞானம்
பொருந்துவது மென்றான் புகல். (15)

சுட்டறிவு கெட்டா சுகாதீத வுண்மையிலே
விட்டகலா தென்றும் விரவுவோர்-இட்டமுடன்
யோக சமாதிகளும் முட்புறம்பாம் பூசைகளு
டாக நினைபா ரவர். (16)

இற்றைவரைக் கரணத்தோ டிணங்கி நின்றனையே
யிற்றைவரைச் சனன மெடுத்தனையே-யிற்றைவரைத்
துன்பவெள்ளத் துள்ளே துளைந்தனையே யீதறநல்
லின்பவெள்ளத் துள்ளே யிரு. (17)

எத்தனையான் கற்றாலு மெத்தனையான் கேட்டாலு
மெத்தனை சாதித்தாலு மின்புருச்-சித்தமே
மெய்யாகத் தோன்றிவிடு யேலாக வாழ்வனைத்தும்
பொய்யாகத் தோன்றாத டோது. (18)

கட்டமாங் காயங் கலையனைத்துங் கற்றாலு
மட்டமா சித்தி யடைந்தாலு-மிட்டம்

உரையிறந்தா லுன்னு முணர்விறந்தான் மாயைத்
திரையிறந்தாற் காண்கின்ற தெவை-வரைபெருக
வாசிப்பதும் வாயால் வாழ்த்துவது நாடகமாய்ப்
பூசிப்பதுஞ் சுத்தப் பொய்.

(20)

மனையில்வரு போகத்தின் மாதர்மக்கள் பாச
வினையி லழுந்தி விடாதே-யுனையிழந்து
காணுமற் கண்டானைக் காட்சியறக் கலந்து
பூணும லெப்பொழுதும் பூண்.

(21)

அகமாதி கண்ட வறிவாகி யெங்குஞ்
சுகமாகி யெங்குஞ் சுகமாய்ச்-சுகாதீதத்
தானந்த வெள்ள மதுவாய்ச் சுகத்தைமறந்
தானந்தமா யழுந்து வாய்.

(22)

நானுஞ் சுகவடிவாய் நண்ணினே னின்னருளால்
வானுஞ் சுகவடிவாய் மன்னிற்றே-வானுஞ்
சுகரூப மன்றுமணந் தோற்றநிலம் போலுன்
னகரூப மட்டே யது.

(23)

உருவை யருவை யொளியை வெளியை
யிருளைச் சிவமென் றிராதே-மருளைப்
பிறிந்தறிவைக் கண்டதனைப் பின்னமற வெங்குஞ்
செறிந்தபொரு டானே சிவம்.

(24)

தானல்லா தத்தினையுந் தானென் றுமூலமற்
ருனல்லா மாயைதனுட் டாக்காமற்-ருனெல்லா
மாடுஞ் மெனும்போதத் தாகாம லீசனிடத்
தானுனே யாயின வளும்.

(25)

மாதா பிதா சுற்றமென்று மயங்கினையே
நீதான் றனுவாகி நின்றினையே-யீதெல்லாம்
பொய்யென் றறிந்தினையே பூரணனந்த வெள்ள
மெய்யென் றறிந்தினையே மெய்.

(26)

ஆறாறு தத்துவநீ யன்றென் றறிந்தனையே
யாறாறுங் கண்டறிவ னாயினையே—மாறாம
லுன்னறிவி லானந்தத் தோங்கினையே யோராமல்
நின்னறிவை விட்டதுவாய் நில். (27)

சுத்தவத்தை நாடியிடுஞ் சுத்தவி ராப்பகலா
மெய்த்தவத்தை நாடி விடுவையேல்—சுத்தவத்தை
தானா யிரண்டுந் தவிர்ந்த சிவானந்த
வானாவை நீயே மதி. (28)

இட்டசன மெங்கே யிதமகிதந் தானெங்கே
துட்டசன மெங்கே தொழிலெங்கே—சிட்டருடன்
கூடித்திரிந்த தெங்கே குன்றாச் சிவானந்த
நாடியது வாயிருந்த நாள். (29)

என்று சனைத் திடர்க்கடவி லேழுழ்கிப்
பொன்றுமனமே யுனக்கோர் புத்திகேள்—நன்று
தனிச்சங்கஞ் சாராமற் றற்பரநீ சாரி
வினிச்சங்கஞ் சேரா திரு. (30)

தத்துவங்க ளெண்ணித் தலையடித்துக் கொள்ளாதே
தத்துவங்க ளெதென்னிற் சாற்றக்கேள்—மெய்த்துஞ்
சுகாரம்ப மாஞ்சிவத்திற் றேயாத மாயா
விகாரங் கடத்துவ மாமே (31)

அநாதி சுகரூபி யரனடிக்கீ ழென்று
மனாதி சுகரூபி யான்மா—வனாதி
யிருந்த ம்லம்போக்கி யிறையருளி னாலே
யிருந்த படியே கண்டிரு. (32)

உன்னாதே பற்றா துரையாதே யொன்றியதி
னின்னா மில்ல நிகழாதே—பன்னாட்
பரையிறந்து நிற்கும் பயனணந்தார் நெஞ்சிற்
றிரையிறந்து நிற்குஞ் சிவம். (33)

நானங்காய் நீயிங்காய் நாட்டமுற வைத்ததற்பின்
 னெனங்கே நீயென்கே நாதனே-வானென்கு
 மொன்றாகி நின்ற வுணர்வுநீ யுன்னறிவில்
 நன்றாகத் தோன்று சுகநாம்.

(34)

அறிவா யறிவிழப்பி லாகின்ற வின்பச்
 செறிவாய்ச் சுகமாய்த் தினமும்-பிறியா
 திருந்தங் கதீதமா யேய்ந்த சிவானந்தம்
 பொருந்துவார்நன் முத்தரெல்லாம் பொய்.

(35)

அறிவிழந்து நின்றசுக வானந்தத் துள்ளே
 குறியிழந்து நின்று குலாவிப்-பிறியா
 திருந்தாற் பிறப்பறுமோ யிச்சைமால் கொண்டு
 திரிந்தாற் பிறப்பறுமோ செப்பு.

(36)

அமுந்தாதே பாசத் தனுதினமு மையோ
 விழுந்தா யெழுந்திருக்க வேணுஞ்-செழும்பாகை
 மீறித் தருமரத வீட்டின்ப மாமலேமே
 லேறித் திருப்ப லாமோ.

(37)

தாகமறந்து சுகிர்மறந்து தான் மறந்து
 தேகமறந் தட்டமா சித்தியறந்-தாகத்தின்
 வந்ததறி யாதிருந்து மாறாச் சிவானந்தஞ்
 சந்ததம் வாழ்வார் கார்சரி.

(38)

அநித்தியத்தை நித்தியமென் றாதரிக்கும் பொல்லா
 மணித்தருடன் கூடி மருவாதே-தனித்திருந்து
 மோனந்த மாஞ்சிவத்துண் மூழ்கிமலத்தை யழித்
 தானந்தமா யழுந்து வாய்.

(39)

கிட்டாத வீசனுனைக் கிட்டியருள் புரிந்த
 நிட்டானு பூதி நிலையிலே-முட்டா
 திருவன்னி சேர்ந்துமாற் றேறியபொன் போலே
 வருமின்ப பூண மாவை

(40)

அளவிலாச் செல்வத் தடைந்தாலு மாயத்
தளவிலாச் சித்திக ளுண்டாயு-மளவில்கலை
யாய்ந்தாலு மென்னை சுகரல்லார் சிவானந்தந்
தோய்ந்தார்க ளன்றோ சுகர். (41)

தேசமூர் பேர்காணி சீர்வரிசை சாதியெனு
மாசையா நெஞ்சே யலையாதே-நேசப்
பொருப்பாணை யுன்னறிவிற் போக்குவர வின்றி
யிருப்பாணைப் பார்த்தே யிரு. (42)

என்னை யறிவென்றா நென்னறிவி லானந்தந்
தன்னைச் சிவமென்றான் சந்ததமு-மென்னையுனைப்
பாரா மறைத்ததுவே பாசமென்றா னிம்மூன்று
மாராய்ந்தவர் முத்த ராம். (43)

தத்துவத்தை விட்டறிவிற் றுன்கலந்து தன்னிழப்பில்
மெய்த்துஞ் சுகத்தின் மிகவழுந்திச்-சுத்தமா
யொன்றாகி நின்ற வுணர்வு மொழிந்தக்கா
லன்றோ சிவபோக மாம். (44)

தேக மறந்து திருவருளாய் நின்றசிவ
போகம் விளையப் புணர்நெஞ்சே-நோக
வருந்தாமற் றீவினையில் வாடாமற் றுன்பம்
பொருந்தாம னீபிற வாமல். (45)

பொசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
வசிப்போ முலகில் வசியோ-முசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த்
தாழ்வோ மெமக்கார் சரி. (46)

வாக்குமனக் காயத்தால் வந்தபொரு ளத்தனையும்
வாக்குமனக் காயத்தான் மாயுடே-வாக்குமனக்
காயமுட னிழந்து கரணஞா துருளுன
நேய மிழந்த நிலை. (47)

சிவபோகசாரம்.

வாயுவெளி தானசையா வாறிருந்தாற் போலென்றும்
நீயதுவும் பூரணமாய் நிற்கவே-காயத்துக்
குள்ளுள்ளே தான்சிவமென் றுற்றுப்பார்ப் பாருசிப்
பொள்ளலால்வான் பார்த்தல் போல். (48)

பூதாதி பாசமல்லோ பூரணவா னந்தமல்லோ
பேதமற நம்முட் பிரானல்லோ-வாதனைகள்
விட்டாற் சுகமல்லோ வென்றுணர்வில் வேண்டுவதுங்
கெட்டாற் பிறப்பங் கெடும். (49)

நனவாதி யந்தத்தி னொசுகந் தன்னைக்
கனவாதி யந்தத்திற் கண்டு-நனவாதி
தோற்றிடும் போதந்தச் சுகரூபங் கண்டவர்கண்
மாற்றிடுவ ரென்று மலம். (50)

உள்ளமலம் நீங்கி யொழியாச் சிவானந்த
வெள்ளந் துளைந்து விளையாடும்-பிள்ளைகா
ளத்துவித மானீ ரெம்மாகம் பிரிந்தோமே
றித்துவித மெண்ணுவா னேன். (51)

நின்னறிவி னொன்றித்து நீயாகி நின்றதுபோ
லென்னறிவி னீயொளித்தே யானாகிப்-பின்னமற
நிற்கவல்ல யாமாகி னின்செனனம் போக்குதற்குட்
கற்கவல்ல தேதுமில்லைக் காண். (52).

தன்னை யிழந்திடத்தே தானே சுகவடிவா
யின்னபடி யென்றுணரா வெங்கோனுட்-பின்னமற
நின்றநில தானுந் தெரியாதே நின்றவர்கட்
கன்றோ பிறப்பறுக்க லாம். (53)

தன்பெருமை யெண்ணுமை தற்போதமே யிழத்தல்
மின்பெருமை யாஞ்செகத்தை வேண்டாமை-தன்பா
லுடலைத் தினம்பழித்த லோங்குசிவத் தொன்ற
நடலைப் பிறப்பொழியு நாள். (54)

அதிட்டான மீச னருளன்றி மற்றை
யதிட்டான மெல்லா மரித்த-யதிட்டானம்
பொய்யென் றறியாமற் பூதலத்து நெஞ்சேநீ
மெய்யென் றுழல்வதெல்லாம் வீண். (55)

முற்றின்ப மாமருளின் மூழ்குவது மோகமிகு
சிற்றின்ப மாமருளிற் சேர்குவது-முற்றிங்
கறிந்தா னன்னெஞ்சே யகிலாண்ட மெல்லாஞ்
செறிந்தான் செயலே தெளி. (56)

ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ரார்பகைஞ் சாருறவர்
சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர்-பேர்பெரிய
ரெங்கெங்குந் தானா யிருந்துசெட சித்தனைத்து
மங்கங் கியற்றுவ தால். (57)

மனவாக்குக் காயமுயிர் மன்னி யசைப்பானு
மனமாதி போக மளிப்பானுங்-கனவாதி
கூட்டிவிடுவானு முத்தி கூட்டுவானும் பிறப்பி
லாட்டி விடுவானு மரன். (58)

ஆனசுக துக்கத் தழுந்துகினும் ஞானிகடாம்
யானெனதென் றெண்ணி யிசைந்திடினுந்-தானதற்கு
வேறென் றருளால் விரளமாய்க் காணீரென்று
மேறுமோ கன்ம நிலை. (59)

என்னிடத்து நின்செயலே யில்லையென்றால் யாதாறினும்
நின்னிடத்து யான்வேண்ட னிச்சயமே-யென்னிடத்தி
லின்மை யுயிர்க்குயிர் நீயின்மை யிருந்தியற்றி
னன்மைதுன்மைக் கேதுவோ நான். (60)

ஏற்றாதவையா யிருப்பதுவு முன் மயக்க
மாற்றாது தீரென் றரற்றுவதுந்-தோற்றாது
தோற்றுவது முன்னைச் சுகபூ ரணமெனவே
தேற்றுவது மீசன் செயல் (61)

மிகுத்தகுலஞ் செல்வத்தின் மேவுவது மீதைப்
பகுத்திதுபொய் யென்றுவிடும் பாங்குந்-தொகுத்து
விரித்தானன் னெஞ்சே மிகும்வா ரணத்தை
யுரித்தான் செயலென் றுணர். (62)

சும்மா தனுவருமோ சும்மா பிணிவருமோ
சும்மா வருமோ சுகதுக்க-நம்மான்முன்
செய்தவினைக் கீடாய்ச் சிவனருள்செய் விப்பதென்ற
லெய்தவனை நாடி யிரு. (63)

பாசஞ் சடமுயிரோ தானாகப் பற்றறியா
தீசனிரண்டு மிணைத் தாட்டிப்-பூசலென்றுஞ் .
செய்பவனே தானே திரும்பவருள் செய்யானே
லுய்பவர்தா முண்டோ வுரை. (64)

சத்துருவு மித்துருவுந் தாரணியில் வேறில்லைச்
சத்துருவு மித்துருவுந் தன்னெஞ்சே-பெத்தமலம்
வீட்டும் படிக்கு வினைக்கீ டினைத்தனுவோ
டாட்டுஞ் சிவனென் றறி. (65)

எங்கே நடத்துமோ யெங்கே யிருத்துமோ
யெங்கே கிடத்துமோ வென்றறியேன்-கங்கைமதி
சூடினான் றில்லையிலே தொந்தோ மெனநடன
மாடினா னெங்கோ னருள். (66)

நின்னை மதிக்கி னீனக்கதிபர் செல்வநினை
நின்னைவறிஞ் னெனநீ நினையில்-நின்னிற்
சிறியார் வறுமை நினைநீதை புகவென்று
மறியா விடும்பை துக்கங்கள். (67)

வன்மை புரிகாய மரப்பாவை தன்னையான்
கன்மமெனுஞ் சூத்திரத்தாற் கட்டியே-நன்மைதுன்மை
யாட்டுவது நாடா தறிவிலார் தஞ்செயலாய்
நாட்டுதல்போ லுண்டோ நகை. (68)

கூட்டுவதுங் கூட்டிப் பிரிப்பதுவு மொன்றொன்றை
யாட்டுவது மாட்டி யடக்குவதுங்-காட்டுவதுங்
காட்டி மறைப்பதுவுங் கண்ணுதலோன் முன்னமைத்த
வேட்டின் படியென் றிரு. (69)

ஊட்டும் வினையிருந்தா லுன்னுனை யுன்பதத்தைப்
பூட்டிப் பிடித்துப் பொசிப்பிக்கும்-கேட்டுத்
திரியாதே வந்துதில்லைத் தெய்வமே யென்றென்
றெரியாதே நெஞ்சே யிரு. (70)

எவ்வுயிருங் காக்கவோ நீசனுண்டோ வில்லையோ
வவ்வுயிரில் யானொருவ னல்லவோ-தவ்விப்
பொருகுவதும் நெஞ்சே புழுங்குவதும் வேண்டாம்
வருகுவதுந் தானே வரும். (71)

அவரவருக் குள்ளபடி யீசனரு ளாலே
யவரவரைக் கொண்டியற்று மாளு-லவரவரை
நல்லார் பொல்லாரென்று நாடுவதே நெஞ்சமே
யெல்லாஞ் சிவன்செயலென் றெண். (72)

அன்றே யநாதி யமைத்தபடி யல்லாதான்
நின்றே புதிதா யிசையுமோ-வென்றுஞ்
சலியா தியற்றுவான் றன்னையே நோக்கி
மெலியா திருந்து விடு. (73)

முன்ன வினைக்கிடாய் முதல்வ னருணமைக்கொன்
டென்ன வினைசெய்ய வியற்றுமோ-வின்னவினை
செய்வோந் தவிர்வோந் திரிவோ மிருப்போமென்
றுய்வோ மெனும்வகை யேது. (74)

அமைத்த வினைக்கீடே யனுதினமுஞ் செய்வ
திமைப்பொழுதும் வின்செயலொன் றில்லை-யுமைக்குரியா
னெல்லா மறிந்தெங் கியற்றுவதுந் தன்னடிமை
வல்லார் தமக்குணர்த்து வன். (75)

இன்னவினை யின்னதலத் தின்னபொழு தின்னதன
 வின்னபடி யாய்ப்பொருந்து மென்றமைத்தே-யன்னவினை
 யன்னதலத் தன்னபொழு தன்னதன வின்னபடி
 பின்னமறக் கூட்டும் பிரான். (76)

ஏதேது செய்தாலு மேதேது சொன்னாலு
 மேதேது சிந்தித் திருந்தாலு-மாதேவா
 நின்செயலே மென்று நினதருளாலே யுணரி
 லென்செயலே காண்கி லேனே. (77)

கேளா தெனைமலத்திற் கிட்டியெடுத் தேகாது
 மீளா தளித்தைபர வீட்டிலே-யாள
 வுனக்குப் பொறியே யுனைத்தொடர்ந்தா னென்ன
 வெனக்குப் பொறியே யினி. (78)

முப்பதுஞ் சென்றல்வெடியு முப்பதுஞ் சென்றலிருளு
 மப்படியே யேதுமறி நெஞ்சே-மெப்பொழுது
 மாங்கார மெவ்வினையு மாருமது துலைந்து
 போங்கால மெவ்வினையும் போம். (79)

ஆவலுறு சகலத் தாவதுமாங் கவனே
 கேவலத்தின் மூழ்கிக் கிடப்பதுவு-நாவாழ்த்த
 வில்லாத சுத்தத் திருப்பதுவு மிம்மூன்று
 மில்லான் செயலென் றிரு. (80)

பொய்யில் வருந்துன்பம் புகுந்தறிந்தம் பூரணமா
 மெய்யில் வருமின்ப விளைவறிந்து-மையோ
 தெளியாத தென்னநல்ல தீங்குகண்டு சற்றுங்
 களியாத தென்ன மயக்கம். (81)

தேகநா மென்றென்று செப்புவி ரீதில்வரும்
 போகநா மென்று புலம்புவீர்-நோக
 வருந்துவீர் தீவினையின் மாறாத விற்பம்
 பொருந்துவீ ரெப்படிநீர் போய். (82)

எத்திசையு மெவ்வுலகு மெதவதாழிலு மென்பயனு
 நித்தியமென் றெண்ணி நிலையாதே-புத்தியினுந்
 கண்ணாடி யிற்றோன்றி யேமறையுங் காணிவற்றிற்
 கண்ணாடியிற் கனவிற் காண். (83)

ஆறறு தத்துவமவைத் தத்திலுறை மூர்த்திகளவைத்
 தேறாம லப்பாக மேறவே-மாறாம
 லுண்ணைவிடா தாள்வா னுனைக்கேட்டோ நெஞ்சமே
 யென்ன விசார மெமக்கே. (84)

மின்போலத் தோன்றிவிடு முலகவாழ் வனைத்து
 மென்போலிக டிரமென் றெண்ணுவார்-தன்போத
 மில்லார் சிவபோக மென்று மருந்திவிடு
 நல்லார் திரமிதுவென் னார். (85)

ஆறறு தத்துவமு மாணவமு நீங்கியுயிர்
 பேரூஉ வானந்தம் பெற்றாலும்-வேறாகப்
 பார்த்திருப்ப தன்றியே பாழான கன்மத்தை
 நீத்திருக்க லாமோ நிலத்து. (86)

என்னதன்று நின்செயலே யென்றறிந்தால் யான்விரும்பி
 யென்னவென்று வாய்திறப்பே னீசனே-யின்னமின்ன
 மெப்படியோ நாயேனை யீடேற்ற வேணுமுனக்
 கப்படியே பார்த்தருளு வாய். (87)

ஆகாத காரியஞ்செய் தாஞ்சுகமு மாங்கதனூற்
 போகாத துக்கம் பொருந்துவது-மோகோ
 வரைக்கி லணுவுக்கு முயர்ந்தமா. மேரு
 வரைக்கு நிகராய் மதி. (88)

ஆகம் பவ்யல்லா தன்றிப் பகையுண்டோ
 மோகந் தவிர்ந்த முனிவொர்க்கிங்-கேக
 னிருவ ரறியாத வீசனரு ளல்லா
 லொருவரு முண்டோ வரை. (89)

எடுத்தவுடற் கேயந்தகன்ம மெப்போது முட்டும்
 விடுத்தவிட்டோ மென்பர் விழலர்-விடுத்த

வதுவன்றே யைந்துமல மாறாறு நீத்த
விதுவன்றோ யாந் துறவென்போம். (90)

அறியார் கனவினிலு மானந்த ரூப
மறியார் தமையு மறியா-ரறிவார்கட்
கில்லாத தீங்கே யெடுத்துரைப்பா ரிப்பரரிற்
பொல்லார் தலையிற் பொறி. (91)

தனையறியா ரீசன் றனையறியார் பாச
வினையறியா ரானந்த மேவார்-தனையுஞ்
சிட்டர்தமக் கில்லாத தீங்குரைப்பார் பொல்லாத்
துட்டர்தமக் குள்ள தொழில். (92)

தன்னை யறியார் தலைவன் றனையறியார்
முன்னை வினையின் முடிவறியார்-பின்னைக்
குருக்களென்று பேரிட்டுக் கொள்ளுவாக னையோ
தெருக் கடனிலே சிலர். (93)

நெருப்பென்றால் வாய்சுடுமோ நெப்பாறேன் கண்டு
கருப்பென்றாற் றித்தியா காணீ-விருப்பமுட
னீபிரம்ம மென்றுரைத்தா னீபிரம மாயினையோ
நீபிரமஞ் சற்குருவாய் நில். (94)

ஆகஞ் சிறைச்சாலை யக்கரணங் காவலாட்
போகம் புவனம் பொருந்துமிட-மோகோ
விதனிற் படுமுயிர்கட் கீடேற்ற மென்றோ
வதனுக் கரசே யான். (95)

நான்பெரிய ரென்னுமதை நாடா தடக்குமவர்
தான்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றியிடும்-நான்பெரிய
ரென்பார் சிறியா ரிவரல்லா திவ்வுலகிற்
முன்பார் சுமப்பார்கன் சொல். (96)

அன்றே யரனுனக்கன் பாசங்க னைந்தொழில்கள்
நன்றே சிவனு நடுவனே-சென்றருளில்
நிற்கச் சிலர்நரகி னீணிலத்திற் பேதமாய்ச்
சொற்கத் திருப்பதென்றோ சொல். (97)

நீதியில்லா மன்ன னிராச்சியமு நெற்றியிலே
பூதியிலா ராரேனும் பூரணமாஞ்சோதி
கழலறியா வாசானுங் கற்பிலருஞ் சுத்த
விழல ரென்றே நீத்துவிடு. (98)

ஐந்தறிவாற் கண்டாலு மாரேது செய்தாலு
மெந்த விருப்பு வெறுப்பெய்தாலுஞ்சிந்தையே
பார விசாரத்தைப் பன்னாறே யேதேனுந்
தீர விசாரித்துச் செய். (99)

தில்லைவனங் காசி திருவாரூர் மாயபுர
முல்லை வனங்கூடன் முதுகுன்ற-நெல்லைவனங்
காஞ்சிதழுக் குன்றமறைக் காடருணை காளத்தி
வாஞ்சியமென் முத்தி வரும். (100)

நன்கருத்தே தென்கமலை ஞானப் பிரகாசனே.
என்கருத்தே வன்கருத்தென் நெண்ணுமல்-நின்கருத்தே
யென்கருத்தென் நெண்ணியே யான்பட்ட துன்பமெல்லா
முன்கருத்தே தீர வறியும். (101)

காண்பதும்பொய் கேட்பதும்பொய் காரியம்போ லேயிதமாய்ப்
பூண்பதும்பொய் யெவ்விடத்துப் போகமும்பொய்-பாண்பாகத்
தோற்றியின்ப வெள்ளமாய்த் தோன்றியென்னுட் சம்பந்தன்
வீற்றிருப்ப தொன்றுமே மெய். (102)

ஆசையராப் பாசம்விடா யானசிவ பூசைபண்ணாய்
நேசமுட னஞ்செழுத்தை நீநினையாய்-சீசீ
சினமே தவிராய் திருவாசகம் படியாய்
மனமே யுனக்கென்ன வாய். (103)

இறவாத விற்பவன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமைவேண்டு மீண்டு பிறப்புண்டே லுன்னையென்றும்
மறவாமை வேண்டியின்னம் வேண்டுநான் மகிழ்ந்துபாடி
யறவாரீயாடும்போ துன்னடியின்கீழிருக்கவென்றார். (104)

சிவபோகசாரம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

சிவஞானவிளக்கம்.

தன்னை யறிவித்தான் றுனேதா னுனபிரான்
என்னையறிய வியல்பிற்றான்-பின்னையொரு
தேவாரங் கண்டிலேன் நென்னன் பெருந்துறையான்
வாவாவென் றுண்ட வழக்கு. (1)

மெய்க்குருவைத் தேடு வெறித்த வெளிகாட்டும்
பொய்க்குருவைத் தேடிநீ போகாதே-நெய்க்குருகு
நாணம் னுடுங்கா னடுவெளியி லேநிற்குந்
தோணமற் றோணுங் குறி. (2)

நானிருந்து வாழ்மனையை நாளனவே கைக்கொண்டான்
தானிருந்த பாழ்மனையைத் தான்றந்தான்-ஊனில்
கதித்துக் கொதித்தெழுந்து கான்மாண் டடையக்
கொதித் துற்றுப் பார்ப்பான் குரு. (3)

என்றான் சனை மெடுத்தீ ரெடுத்தக்கால்
வான்காணு மீசுரனை வாழ்த்துகிலீர்-ஊன்காயத்
தோடு முணர்கிவி ரோரெழுத்தை நன்றாய்த்
தேடும் பிறவியறச் சென்று. (4)

ஆறாதா ரத்தடுக்கு மைம்பத்தோ ரகூரமும்
பேறா மசவைப் பெருந்தவமே-கூறாய
ஏகவெளி யாய்நிற்கு மிதயகம லத்தே
ஆகமுமா மைந்தெழுத்து மாம். (5)

அஞ்செழுத்து மோரெழுத்தா யைம்பதிற்பின் னென்றாகும்
நெஞ்சகத்துன் னேதரிக்கு நிர்ப்பரமா-மிஞ்சப்
பெறலாம் பதலி பிரமனுடன் மாலு
மறவாத வன்னியனார் மன். (6)

அவ்விட்டும் ஒவ்வை யழைத்துமதின் கீழே
உவ்விட்டு காரத்தி னுள்ளுதித்து-மவ்விட்
டுறிங்கார மாறிய மெய்வாசி யிட்டக்கால்
அறங்காணு மோறெழுத்திற் றாய். (7)

ஒரெழுத்தைக் கொண்டும் உகார அகாரமாய்
பேரெழுத்தைக் கண்டேன் பிறைகுடுஞ்-சீரெழுத்தி
லுந்திக் கமலத் துதித்த வயனுமாலுஞ்
சிந்தித் தார்பெற்றார் சிவம். (8)

சந்தியென்றுங் காலையென்றுந் தர்ப்பித்து நீர்முகந்தீர்
எந்த விதமாக விறைக்குநீர்-சிந்தைதனி
லேந்துபே ருண்டங் காசானொருவ னுண்
டுந்தி நீரென்னோ டிரை. (9)

எல்லா வுயிர்க்குந் துணையா மிறையவனை
எல்லா விடத்திலு மேத்தாமல்-நல்ல
தவத்தைப் பெறலாஞ் சடாக்ஷரமே யுன்னில்
அவத்தைக் கிடவா ராதறி. (10)

அவ்வைப் படைத்த வெழுத்தரிக்கு முதலெழுத்து
மொவ்வாம லேந்துக் ருயிரெழுத்து-மெவ்வமில்
வேரெழுத்தும் வித்தெழுத்து மெய்த்தேசிகா யெனக்கே
ஒரெழுத்துக் காங்கே யுரை. (11)

சிவத்தை யறியீர் சித்தறியீ ரொன்றாந்
தவத்தை யறிந்ததிலே தாக்காமல்-அவத்திலே
பேசார்பால் கொள்ளுகின்ற பித்தரே யுங்களின்
ஆசாரங் காசாகு மோ. (12)

நவ்வாலு மவ்வாலு நானழிந்து போகாமல்
சிவ்வாலு மவ்வாலுஞ் செத்தவா-யவ்வாகேள்
என்னைத்தா னாக்கிவைத்தா னிருக்கையிலே யெம்பெருமான்
பின்னைத்தா னாக்கிவைத்தான் பேறு. (13)

நகரத்திலே யுதித்து நகரத்திலே பிறந்து
 நகரத்திலே திரிந்த நண்பரே-நகரத்தை
 விட்டுப் பிரிந்தக்கால் வீட்டிலின்பங் காணலாம்
 திட்டஞ் சிவமயமாஞ் சேர். (14)

மாயுகிறீர் வீணை மனத்திலிருக்கும் மந்தத்
 தேயு வறிந்துடனே சேராமல்-வாயுவைத்தான்
 கும்பித் திருந்தாலுங் குடலு முடலுமுயிர்
 வெம்பி யுடைந்து விழும். (15)

தண்ணீர்க்குட் பரவை தனையிழந்து நின்றாற்போல்
 எண்ணிக் கண்மூடி யிருந்தோரே-தன்மை
 யொளியோடி நின்றதுவு முண்மைசெய்தாற் பின்னும்
 வெளியோடி நிற்பதுவு மே. (16)

வித்திலே வேரிருக்கும் வேரிலே பற்றிருக்கும்
 அத்திலே நின்றங் கறியாதார்-கற்றதனால்
 காண்போநா மென்று கனத்த திருவடியைப்
 பூண்போநா மென்பதெல்லாம் பொய். (17)

அஞ்செழுத்தும் பத்தெழுத்தும் அவ்வும்கவ்வும் ஒவ்வுமல்லால்
 மிஞ்சி யினியொன்றா முதலெழுத்து-மிஞ்சச்
 சிவஞான போதகமுஞ் சேர்ந்தபொருண் மூன்றுந்
 தவஞானி சொல்லுவரே தாம். (18)

அப்புத் தெளிவு மாத்துமத்திற் கும்பியறும்
 உப்புத்தேற்றா வித்தையு மொன்றினு-லப்படித்தான்
 தேற்றினார்க் கல்லோ தீரும் பிறப்பதுதாம்
 போற்றினார்க் கென்னவரும் பொய். (19)

இராகுவென்னுங் கேதுவென்னு மிரண்டுபாம் புண்டதி
 விராகுவிலே கேது வுறங்காமல்-பராபரத்திற்
 காட்டியுற்ற மந்திரத்தாற் கால்வீசி யுள்வீட்டில்
 ஆட்டி யிருந்தா லிருக்கலாம். (20)

நினைத்து மறந்ததுவு நின்றதுவும் போனதுவுந்
தனைத்தானே யறிந்து சாராதார்-பினைத்தான்
சாத்திரத்தைப் பொங்கிவைத்த சட்டிதன்னைக் கிட்டவைத்துப்
பார்த்திருந்தாற் போமோ பசி. (21)

சொல்லு மெமீக்குஞ் சோதி யுதித்தவிடம்
அல்லும் பகலு மமர்ந்தவிடம்-நல்லோர்
முகமறிந்து தந்தைக்கு முன்னேதா னோக்கி
மகன் பிறந்து வந்தவகை. (22)

மாமிசத்தி லேயுதித்து மாமிசத்தி லேபிறந்து
மாமிசத்தை யுட்கலந்து மாள்வரே-மாமிசத்தைப்
பொய்யென்று மென்றுங் கொள்புருவ நடுவணையை
மெய்யென்று மென்றுங்கொள் வீடு. (23)

தோப்பழுத்து வவ்வாலுந் துஞ்சறவே தின்றதற்பின்
மாப்பழுத்து வீணே மடிகிறதே-தோப்புடையோர்
இல்லாமல் மாவை யிருபொழுதுங் காப்பதற்கு
வல்லா னொருவ னில்லாமல். (24)

துறவ ரிறைவர் தொல்லுலகி. னல்ல
பிறபலன்கள செய்தாற் பிடிக்குமோ-குறைவறவே
தன்பங்கந் தீர்க்க வறியாதார் சாத்திரங்கந்
நென்பங்கந் தீர்க்க வறிவார். (25)

எந்த வகைகொண் டேறப் போவீர்நீர்
விந்து நிலையறியா வீணரே-அந்தமில்லா
ஆண்ட குருவை யறிந்தா லறியலாம்
பூண்ட வகை யீந்தபொருள். (26)

சாத்திரத்தின் சார்பு தனையறிந்து நின்றுதான்
சுத்திரத்தி னுள்ளே சுருக்கிலே-பார்த்திருக்கக்
கோனெல்லாந் தீருங் குருவினருள் பெருகி
வாழ்கலா மென்று மகிழ்ந்து. (27)

வாய்பேசா தூமை வகையற்ற கோமளமாய்ப்
 பேய்கொண்டுஞ் சீலமென்ன பித்தர்களை-தாய்முலைப்பா
 லுண்டிசெத்த பிள்ளைகளுக் குண்டோ பலமோகும்
 கண்டுகொண்டு செய்த கதை. (28)

காயங் கிழங்குங் கணியும் பலனென்று
 மாயுகிறீர் தின்று மயங்குகிறீர்-காயத்துள்
 கங்குல்பக லற்றவிடங் காணாத மூடரே
 எங்கேநீ ரீடேறு வீர். (29)

தாயறிந்தாற் போலே சாத்திரத்தைச் சொல்லுவார்
 தாயிருந்த பாழ்மனையைத் தாமறியார்-தாயிருக்கும்
 அந்திபக லற்றவிடங் காணாத மூடரே
 எந்தவகை யீடேறு வீர். (30)

கருவி கழலிடமுங் காயம் வருந்திடமுங்
 அருவு முருவா யமரிடமும்-மருவுவார்
 அல்லும் பகலு மறுமிடமு மேயறிவால்
 வல்லவர்கள் காண்பார் மதித்து. (31)

விட்டவிடந் தொட்டவிட மேவி யிருந்தவிடம்
 கட்ட வறியாதே கழன்றவிடம்-வெட்ட
 வெறுவெளியைக் காணாத வீணரே நீங்கள்
 உறும்பொருளைத் தேடி ருகந்து. (32)

காயங் கழன்றவிடங் கால்வீசி நின்றவிடம்
 ஆய நிராமயமா யகன்றவிடம்-நேயத்தால்
 குருவி னருள்பெற்றாற் கூடலா மந்த
 நிராமயத்தி னின்ற நிலை. (33)

தொண்ணூறு மாறுஞ் சோதிதினைக் காட்டாமல்
 எண்ணா றிரண்டென் றிருந்ததுவே-நின்னூர்ப்
 பரையைக் கடந்தவெளி பார்த்தேன்கீ ழொன்றுமில்லை
 உரையிறந்து நின்ற விடம். (34)

போவாநீ யென்றவனார் பொய்யுமெய்யுஞ் சொன்னவனார்
ஆவா நீயென் றழைத்தவனார்-பாவாய் கேள்
உன்னோநீ பாரென்ற னுற்ற னடுவணையில்
பின்னோத்தான் காட்டினான் பேச்சு. (35)

பூசையென்று சொல்லிப் புலம்பித் திரியாதே
பூசை கடந்த பொருளறியீர்-பூசைதான்
ஆதியோ வந்தமோ வஞ்செழுத்தி னேம்பதுவோ
தீதில்லா சற்குருவைச் செப்பு. (36)

கவ்வுண்டு நாசிமுனைக் காலால் கனலெழுப்பி
வவ்வுதனை யொவ்வாக்க மாட்டாமல்-தெய்வம்
ஒருவனே யென்பா ரொன்று நூறுகித்
திரிவரே வீணே தினம். (37)

ரித்திரையிற் காஶுதினை நிமைழமிக் கண்டதுவங்
குத்திரத்தங் காண்டனையுங் கூடாது-சித்தமதில்
கண்ணார நாட்டமிட்டுக் காலால் வழிதேடிப்
பெண்ணாரைக் கூடிப் பிழை. (38)

ஏதைநினைப்பே னினைந்தேதை யுரைப்பே னுரைத்
தேதை யனுதினமு மேத்துவேன்-தீதுதனை
மாற்றி யருளளித்த வாசியா னந்த
மூர்த்தி முதலளித்த முன். (39)

கொல்லன் றுருத்திக் குழறனிலே சுக்கிலந்தான்.
மெல்லச் சுரோணிதத்தின் மேனடுவாய்-நல்ல
நடுவாகி நின்றானே நல்ல மலர்ப்பாதம்
இடமாக நீயிருப்புக் கோல். (40)

தாய்மடியி லேயிருந்து தகப்பன் றனையறியுஞ்
சேய்ப்போ லறிவிருந்து சேர்ந்தான்-ஆயமதில்
ஆனந்த மானமய மன்றுமுத வின்றளவும்
தானந்த மாயறிந்த நான். (41)

கருவாட்டை மெய்யென்று கதறித் திரியாதே
கருவாட்டைச் சுட்டுண்ணக் கருத்தறியீர்-பெருமாட்டிக்
கப்புறமாய் நிற்கு மாணந்தந் தானறிந்தால்
இப்புறத்தி லொன்றுமில்லைக் காண். (42)

கண்ணுக்கு மெட்டாது கருத்துக் கடங்காது
விண்ணில் வெளியில் வெளிகாணும்-நன்றறிய
நற்கருவின் பாத நடமாடு மவ்விடங்காண்
இக்குருவை யக்குரு வாக்கும். (43)

காலையறியீர் கண்டலையைத் தாமறியீர்
மேலைச்சுடலை நிலமே வறியீர்-ஆலயத்தைச்
சுத்தி வலம்வருவீர் தோத்திரித்துக் கைகூட்டும்
பித்தரே காணீர் பொருள். (44)

வெட்டவெளியிற் பிறந்து வெட்டவெளியை மறந்து
வெட்டவெளியிற் றிரிந்த வீணரே-நட்டம்
பயில்வாரு மங்கே பாழ்வெளியு மங்கே
கயிலாய மங்கே நீர்காண். (45)

அவத்தையினு லுதித் தவத்தையினுற் பிறந்
தவத்தையினுற் றிரிந் தாள்வரே-அவத்தைச்
சருவத்திலு மிருக்குஞ் சற்கருவின் பாதம்
இருதயத்து நின்மலமா யேத்து. (46)

சலமூழ்கினுற் றவளைதான் கரைதா னேறுமோ
சலமூழ்கினுன் மூப்புத்தான் போமோ-மலமறுக்க
ஐயனருள் குரவ னவனிடத்திலே மூழ்கின்
மெய்யா நிலைக்குமே வீடு. (47)

சாதி பெரியதென்பார் தம்மைத்தாமே யறியார்
சாதி நிராமயத்திற் றுக்குமோ-சாதியை
நீத்தாற் பரவெளியி னின்றூநிலை காணலாம்
பார்த்தானைப் பார்த்தானைப் பார். (48)

குருக்களென்று சொல்லிக் குலாவித் திரியாதே
குருக்க ளளித்த குறிப்பறியீர்-குருக்களே

யெங்கே யிருந்தீ ரெவ்விடத்தே மெய்க்கொண்டீர்
அங்கே யிருந்த தறி. (49)

சாக்கிரத்தைக் கீழ்நோக்கித் தண்டு முனைநடுவில்
யார்க்குந் தெரியா தானந்தம்-நாக்கு
நுணிமேலே மூலமது நுண்ணறிவி லாதபொரு
ளணியறிந்து நிற்கவல்லர் யார். (50)

எச்சிலென்று சொல்லி யிதமகிதம் பேசாதே
எச்சி லிருக்கு மிதமறியீர்-எச்சிலே
உற்றிருந்து பார்த்தா லொருமை வெளிப்படுமே
நித்த நிராமய மாமே. (51)

யானை பனிரெண்டு மல்லுபக லோடினால்
சேனை தொண்ணூற்றறுவர் சேர்ந்திருப்பார்-யானை
நடவாம லேயிருந்தா னனுமில்லை நீயுமில்லைத்
திடமாக நீயறிந்து சேர். (52)

வேதாந்தத் துண்மை விளங்கும் பொருளெல்லா
நாதாந்த வீடு நணுகாது-போதாந்த
மெய்க்குரு வீதென்று வெளியாக்கிக் காட்டினான்
பொய்க்குருவைக் காணென் புரிந்து. (53)

இருவர் நடந்தவழி யேகாந்த சேவைகாண்
அரிய பொருளிருக்கு மவ்விடங்காண-தெரியா
தருள்குருவைக் கண்டஞ் செழுத்துந் தள்ளினால்
வருமே பரத்து வளம். (54)

விந்துவு நாதமு மேவுந் திருக்கூத்
தந்தத்தே நிற்கு மறியார்கள்-பந்தம்
பிறிந்தா லறியலாம் பின்னுமுன்னுந் தள்ளி
மறந்த விடத் திருக்கலாம். (55)

சதிரத்தைக் கோணமென்று தற்பரத்தைக் காணாமல்
உதிரத்தை மெய்யென் றுணர்ந்தீரே-அதிர
நடந்த விடமுமங்கே நல்லவெள்ளத் தின்பம்
படர்ந்த விடமுமங்கே பூர். (56)

சிவஞானவிளக்கம்.

சீலத்தி லேயுழன்று சிந்தை கலங்காதே
சீல நிராமயத்திற் சேராத—சீலத்தை
விட்டாற் பரவெளியில் வெட்டவெளி காணலாம்
சிட்ட நிருக்குந் தெரு. (57)

மூத்த மகன்பிறந்தான் முந்திச் சுழியெழுத்தில்
பார்த்துத் தெளிவார் பலரில்லை—நேர்த்தியாய்
நல்லோ ரறிவார்க ணதாக்க ஞண்மைதனை
யெல்லோரு மறியா ரீது. (58)

நானும்பொய் நீயும்பொய் நல்ல சிவானந்தந்
தானுமெய் யென்றுகுரு சாற்றினான்—யானறிய
நடுவணையி னில்லென்ற னாதன் நிருக்கத்தில்
கிடமா யிருந்தேன் நெளிந்து. (59)

சாத்திரத்தைப் பன்னித் தலையடித்துக் கொண்டேன்யான்
கூத்திலருன் குரவன் கூடினான்—மூர்த்தி
யிருந்தவிடங் காட்டின னேகாந்த வெள்ளத்
திருந்தவிடத் தென்னை யிருத்தி. (60)

அஞ்ச மலையி லதின்மேற் சுழியெழுத்தை
நெஞ்சி லழுத்திக்குரு நில்லென்றான்—பஞ்சமில்
மற்றவிட மேதென்றே னவ்விடத்தைக் காட்டினான்
சித்தத்திற் கண்டேன் நெளிந்து. (61)

தேரோடு தென்றுமெத்த செகமெல்லாம் போய்த்திரிவீர்
தேரோடு துள்ளே தெரியீரே—வேரோடி
நின்ற நிலையறிந்தா னிற்பார் சிவானந்தம்
அன்றே மறப்பா ரதை. (62)

பூசை யிறந்து புனலாடி மதியிறந்
தாசை யணுஷ்ட்டான மதுவிறந்து—பாசத்தில்
நின்ற நிலையிருக்க வென்னை யிரவுபகல்
தன்னி லிருத்தினான் றான். (63)

அவத்தை பதினெட்டு மாதா மூன்று
பவத்தொழிலைக் கீழ்படுத்திப் பாரொன்றன்—சிவத்தில்

ஆடினா லானந்த மாதி பராபரைமேல்
மூடி யிருந்த முதல். (64)

பச்சைமரத் தாணிபோற் பாய்ந்திருந்த மும்மலத்தைத்
தச்சிருத்த மும்மலத்தைத் தானீக்கி-அச்சமில்லாத்
தானீன்ற தற்பரத்தைத் தந்தருளி யென்றனக்குக்
கோனுகி வந்தான் குரு. (65)

என்னை யறியாம லற்றவிடத் தேயிருந்தான்
தன்னந் தனியனாய்த் தானிருந்தான்-என்னை
விழுங்கி யிருந்தபொருண் மோனந்த மானதுவே
புழுதில்லா நின்ற பரம். (66)

ஆசார மில்லை யசுத்தத்திற் சுத்தமுண்டு
பேசாத வின்பம் பெறும்பேர்கள்-கூசாமல்
கண்டவிடத் திருப்பார் கண்டவிடத்திற் பொசிப்பார்
கண்டவிடத்தே படுப்பார் காண். (67)

பெண்டாட்டி கொண்டு பெருக்கத் தவித்தேனை
கொண்டாள வந்தான் குருநாதன்-அண்டமெல்லாம்
பொய்யடா வென்றான் புருவநடு வணையில்
மெய்யடா வென்றான் விரைந்து. (68)

கனக சபைதேடிக் கலங்கித் திரியாதே
கனகசபையும் முள்ளே காணிரே-அனுதினமும்
தானிருந்து நின்றநிலை தற்பரத்தைக் காட்டினா
னானிருந்து நின்ற நலம். (69)

வெந்த விடங்கண்டேன் விமல னிருந்தவிடம்
அந்திபக லற்றவிட பவ்விடங்காண்-சிந்தைதனில்
எங்கு யிருந்தபொரு ளென்னிடத்தி லேகண்டேன்
கங்குல்பக லற்றவிடங் காண். (70)

கண்டதெல்லா மறையுங் காணதெல்லாம் பிரமம்
உண்டதெல்லா மலமா மொன்றுகேள்-துண்டம்
பிறிவை யறியுங்கள் பேச்சுரையு மல்லா
அறிவை யறியுங்க ளென்று. (71)

இறப்பும் பிறப்பு மிறவா திருந்ததொன்று
 சிறப்புடையோர் காண்கின்ற தேவே-மறப்பில்லா
 நாட்டத்தைப் பற்றினின் றுனால்ல சிவானந்தம்வரும்
 கூட்டி யிருக்குங் குறி. (72)

கிரியை யதிகமென்று கேடுபட்ட மாண்பிரே
 அறிவை யறியா வசடரே-கிரியையுள்
 சிற்பரத்தைக் கண்டக்காற் சிந்தை தெளியுமே
 யுற்பரத்தைக் காணீ ரொளி. (73)

சீயெழுத்தி னாலுதித்துச் சீயெழுத்தி னாற்பிறந்து
 சீயெழுத்தி னாற்றிரிந்த செல்வரே-சீயெழுத்தைப்
 பெற்றெழுத்தைப் பாருங்கள் பேசாப் பெரும்பேறும்
 உற்றவிடம் பாருங்க ளொன்று. (74)

சிவனொருத்த னுண்டென்று தேசமெல்லாம் போய்த்திரிவீர்
 சிவனொருத்த னும்முள்ளே தேமரே-அவமதிகள்
 மலையின்மே லேயிருந்த மலையைக் காணாரென்பீர்
 நிலைமை யறியீர் நெறி. (75)

பெற்றாற் பேறில்லை பிறவாதாற்பேறுண்டு
 கற்றார்கள் பெற்றார் கடும்பேறு-கற்றதாற்
 கண்டு தெளியுங்கள் காணாத மூடரே
 கொண்டெண்ணைச் சொன்னான் குரு. (76)

கல்லிலுஞ் செம்பிலுங் காயிரும்பில் வெண்கலத்தில்
 உல்லாச மாகநீ ரூட்டுகிறீர்-நல்லார்
 பகலு மிரவும் பதிநடுவி லூட்டுங்கள்
 சகலகுரு சொன்னார் தாம். (77)

ஓசை பரிசு முருவஞ் சுவைநாற்றம்
 ஆசை யடங்குமதை யறியார்-பாசத்
 திருளை யறிந்தா ரெவ்விடத்தை யுற்றதென்
 றருளறிவி னுலறிவா ராய்ந். (78)

கோல்காட்டு வாஞசான் சீஷன் குருடனைப்போல்
மேலே வெளிகாட்ட வெளிகண்டேன்-சீலத்
திருந்தபொரு ளீதென்ற னேகாந்த மாக
மருள்கெடுக்க வந்தார் மகிழ்ந்து. (79)

தன்சதிரங் கெட்டுத் தர்ப்பணமு மர்ச்சனையும்
உன்னிச் சிவபூசை யூன்கெட்டுப்-பன்னுமறை
பாசத் திருள்கெட்டுப் பராபரத்தி லொன்றாக்கி
னேசத் திலாசா னெறி. (80)

தீர்த்தங் கொடுத்தவனார் தீர்த்தவடி கொண்டவனார்
மூர்த்தி குருவாய் முளைத்தவனார்-தீர்த்தத்தி
லிங்கத்தி லாட்டியே யிந்தாவென்றே கொடுத்தார்
லிங்க மறியா ரிதம். (81)

அந்த முகமறியீ ரதனு ணிறமறியீர்
சிந்தை யறிந்தாடச் செயலறியீர்-எந்தவிதம்
அய்யோ வரணை யறியாத மூடரே
செய்யும் வகைதா னறிந்து சேர். (82)

அகரமுத னாதத் தடங்கிநின்ற லிங்கத்தில்
சிகரமுதலாய் நடனஞ் செய்ததே-புகலும்
அசவை யறியா வசடரே நீங்கள்
மசகமே காணீர் மதித்து. (83)

ஏனென்ற சத்தம தெங்கே யிருந்ததா
நானென்று சொன்னவிட நாட்டமெங்கே-கோனை
யறிவா லீறிந்தக்கா லவ்விடத்தைக் காட்டுவான்
குறியா யிருந்த குரு. (84)

துடக்கே யருசமென்று தூரத்தே நின்றீர்
துடக்கு மிருக்கிறதும் மிடத்தே-துடக்குச்
சடத்தி லிருந்தமதஞ் சற்குருவாய் வந்தபொருள்
அடக்க முடையீ ரறி. (85)

சிவஞானவிளக்கம்.

அவ்விடத்தி லேயிருந்து மங்குடித்தும் பிண்டமா
யவ்வெழுத்தி னுற்சடல மானதே-அவ்வெழுத்தைத்
தள்ளிப் பராபரைமேற் சச்சிதானந்தவெள்ள
மெள்ள வழந்தீர் விரைந்து (86)

எட்டாத கொம்பி விருக்கும் பராபரத்தை
முட்டாக்குப் போட்டொருபெண் மூடினாள்-கிட்டிக்
கருந்துறையை யுண்டுமிழ்ந்து காட்டினா னென்றனக்குக்
குருவாகி வந்த குறி. (87)

ஊனெடுத்த பேர்க்கெல்லா முணர்வுநிறை பேரின்பம்
நானிடத்தி லேயிருந்த நட்டமெங்கே-கோனேதான்
உள்ளும் புறப்பு மொடுங்கு நடுவணையில்
மெள்ள விருப்பான் விரைந்து. (88)

நிராமயமாய்நின்றபொரு ணேரிழையா டன்மேல்
குராமயமாய் நின்று குலாவித்-தராதலத்
தெறும்புகடை யானேமுத லெவ்வயிர்க்கு மேலா
யுறுமுதலைக் காணீ ருகந்து. (89)

உழுது சடமெடுத்த ளுமையரே கேள்
ரழுதாற் சடத்துக் கூட்டலா-மழுதால்
சிவனை யறியலாஞ் சிற்சுருபங் காணலாம்
அவனை யணைந்தே யறி. (90)

குருநாவே தாண்டவக்கோன் சீவன் செவியோனி
அருணை முற்பத்தி யானதுவே-பருள்கெடுத்து
மும்மலத்தை வாங்கியன்னை மோனந்த வெள்ளத்தில்
அம்பலனா யானமுந்தி னேன். (91)

பூசைப் பேய்க்கொண்டு புவியடங்கலும் பேயாய்
பாசப்பேய் கொண்டு பதையாதே-நேசத்
திருப்பானைப் பாருங்க ளிம்மை மறுமையில்லாக்
குருபாதங் காணுங்கள் கொண்டு (92)

என்னிடத்தில் வந்தான் நானுமொன்று காண்
பின்னமற வொன்றாய்ப் பெறலாமே-உன்னறிவி
லறியா திருந்தபொரு ளாசானிடத் திருக்குங்
குறியா யறிந்தவனைக் கொள். (93)

உள்ளும் புறம்பு மொருவ னிருந்தவிட
முள்ளும் புறம்பு முயிர்நடுவில்-எள்ளெண்ணெய்
போலே யிருப்பான் புலியடங்கலு முயிரின்
மேலே யிருப்பான் விரைந்து (94)

அரைத்த மஞ்சள்போற் பற்றுமாத்து மாவின்னறிவு
உரைத்தான் பொருளொன் றுபதேசங்-கருத்தை
ஒன்றாக்கி யானந்தத் துள்ளழுத்தி மேல்வீட்டில்
நின்றே னனுபோக மாம். (95)

எங்குந் திரிந்தலுத்தே னிருவினையி னுன்மயங்கிப்
பொங்குஞ் சிவபோகம் போதித்தான்-கங்குல்பக
லற்றவிடந் காட்டியென்னை யதனு ளழுத்தினுன்
பெற்றேன் பெரும் பேறுதான். (96)

திருவம்பலக் குரவன் றேசிகளைக் கண்டால்
கருவம்பலத் தொளிக்கக் காட்டானே-உருவாய்
எடுக்காத பேரின்ப மேகாந்த வெள்ளத்
தடுக்கடுக்கா யிருத்தினுன் சொல். (97)

சிற்கருப மான திருவம்பலக் குரவன்
மெய்ச்சருப மானவெளி யுள்ளே-தற்கருபம்
காட்டி யிருளளித்துக் கங்குல்பக லற்றவிடம்
மூட்டி யெனையழுத்தி னுன். (98)

அனுஷ்டானம் பூசை யஞ்செழுத்துமே தொழில்காண்
முனித்தான வெள்ளத்தின் மூழ்கீரே-யினித்தான்
குருபரனைச் சேர்ந்தக்காற் கூடலாம் பின்னை
யிருவருமா யொன்றா யினி. (99)

சிவஞானவிளக்கம்.

கண்டவிடங் கேட்டவிடங் கருத்தி னினைந்தவிட
முண்டவிடம் பரிசுத் துறைந்தவிடம்-பிண்டத்
தறிவிப்பா னுசா னவனருளைப் பெற்றால்
குறியாகி நிற்கலாக் கொண்டி.

(100)

சுக்கிலத்தை விட்டுச் சுரோணிதத்தி னாற்கட்டி
மிக்கசட மெடுத்த வீணரே-மெய்க்குருவைக்
கண்டாற் பரமபதங் காட்டுவா னுசான்
உண்டாற் பரபோக மாம்.

(101)

ஆசார மில்லா ரறிவில்லார் தர்மமில்லார்
தேசாப வாசமாய்த் திரிவார்-தேசத்
திருளைப் பிறிந்தறியா ரீடேற மாட்டார்
குருவை யறியார் குணம்.

(102)

உன்னி லிருக்கு மொருபொருளைத் தேடாமல்
பின்னையொரு தெய்வம் பிதற்றுகிறீர்-இன்னம்
அறிவானைக் கொண்டே யறியுங்க ளாசான்.
பிறவாத விற்பத்தின் பேறு.

(103)

தேறவில்லை தேசந் தெளியவில்லை சிந்தைசற்றும்
ஆறவில்லைக் கன்ம மகலவில்லை-கூறரிய
தேரடிக்கே நின்று திகைக்கிறது செய்வதென்ன
மாரடிக்கக் கண்ட மனம்.

(104)

தன்னை யிழந்தோர்வாழ்வு சச்சிதா னந்தத்தே
யெந்நூலின் யானுரைத்த தெத்தன்மை-மன்னுலகில்
பானு மிருளோட்டும் பண்பதுபோன் மின்மினி
தானு மிருளோட்டுமோ தான்.

(105)

சமையம் பனிரெண்டிற் றங்கு நிராமயத்தைச்
சமையம் பிறித்தவர்க டாமறியார்-அமையாமல்
ஈழத் திரிந்தே யுலயாதே யுன்னறிவில்
தேடி மனத்துள்ளே தெளி.

(106)

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மைம்பத்தோ ரக்ஷரமும்
பஞ்சைகா ஞன்னிப் பதையாதே-நெஞ்சி
வழுத்துங்க ளாசா னவனருளைப் பெற்றால்
எழுத்தைவிட் டேகாந்த மாம். (107)

நாடிச் சிவபதத்தை நம்பாதே சிற்பரைமேல்
ஒடிக் குருபதத்தை யுட்கொள்ளீர்-தேடித்
திரியாதே தேசமெங்குஞ் சிற்றம்பலத்தை
அறியவே நின்மயமா மன்று. (108)

பாலக குடித்துப் பலகனியைத் தின்னாலென்
சிலக் கிரியையிலே சேர்ந்தாலென்-மூலத்
திருந்த பொருள்காணாத வேழைகா ணீங்கள்
பருத்தி பட்ட பாடுபடர். (109)

குன்றிற் கிடந்து குகையிருந்து கோலங்கள்
பன்னித் திரிந்தாற் பலனுண்டோ-நன்றரிய
ஆசானைக் கண்டே யவனருளைப் பெற்றக்கால்
பாசங் கடந் திருக்கலாம். (110)

புற்றின்று பால்குடித்துப் போந்த சாகுதின்று
நற்குகையி லேயிருந்து கண்டிரோ-சற்குரு
மறவாம லேயிருந்தான் மாண்டவிடங் காணலாம்
பிறவாத வின்பத்தின் பேறு. (111)

உரையிறந்து நின்றவிட மும்பார்க்கு மெட்டா
ககாகடந்த விற்பவொளி காட்டிப்-பரையிறந்த
பாழ்வீட்டிக் குள்ளே பராபரனும் யானுமாய்
வாழாமல் வாழ்ந்தேன் மதித்து. (112)

ஆவென்று சொன்ன சத்தமங்கே யிருந்துகாண்
ஒவென்று வீசினது மோங்காரம்-வாவென்று
பாழ்வீட்டிக் குள்ளே பதையாமலேயமிழ்ந்தேன்
வீழாத வின்பத்தின் (113)

சிவஞானவிளக்கம்.

தூரிய மறந்து சொல்லிறந்த தூய்வெளியைக்
குரவன் வழிசாட்டக் கூடினேன்-இரவுபகல்
அற்றவிடங் காட்டி யென்னையதனு ளழுத்தினான்
சத்தங் குவிந்தவிடந் தான். (114)

உற்ற சமையம் பன்னிரண்டி லுத்தமனையுப்
பெற்றவர்கள் கண்டிருப்பார் பேசார்கள்-எத்தால்
அரிய பொருளறிய வநேகநான் செல்லுமே
விரிந்து குவிந்த விடம். (115)

கொல்லனுலை யிரும்பிற் குருநீர்தான் சுவறிதலத்
தில்லைத் திரும்பா சீர்மைபோல்-நல்ல
சிவஞானி போய்த்திரும்பாச்சித்தத் தயிர்க்கமாட்
அகம்போகா தென்றே யறி. (116)

அரங்கொண் டிரும்பை யறுக்கின்ற வாறுபோல்
குரவன் மலமறுத்துக் கூட்டுவான்-திரமுடனே
ஐந்தொழிலு நட்ட மாறாதாரம் நட்டம்
சிந்தையுட னவ்விடத்தே சேர். (117)

சைவர்க்குச் சுந்தர னுண்டு சங்கமார்க்கு
மெய்யாக வாசுச மில்லைக்காண்-பையரவம்
பூண்ட பரமற்கில்லை பொருளறியா மூடரே
ஆண்டவனைக் கொண்டே யறி. (118)

நானென்று நீயென்று நாடின தொன்மென்றும்
ஏனென்ற தொன்று மியம்பக்கேள்-தானின்று
சொல்கிறது மாகிச் சுகமு மவனாகிப்
பல்விதங்க ளாகும் பரம். (119)

அண்டாரண்டங்களுக்கு மணுவாகி நின்றபிரான்
தொண்டருக்கு நன்றாய்ச் சுகமாகிந்-கண்டதொழு
அந்தக் கரண மடக்கி யதின்மூழ்கிப்
பந்தம் பிரித்திருப்பார் பார். (120)

சிவஞானவிளக்க முற்றிற்று.